

Hồi 17

*Thất Hồn Trận Vây Hãm Ma Kiếm
Lão Thượng Nhân Thuyết Phục Cầu Hồn*

ới toàn thân, từ đầu cho chí chân đều trắng toát, nên Bạch Nhân không cần lạnh giọng thì từ người y cũng toát ra sắc thái lạnh đến rợn người.

Vì thế Hiểu Phong càng lúc càng rúng động khi thấy Bạch Nhân từ từ lấy ra từ dưới một lùm cây đại những vật thật lạ đời.

Nào một tấm y phục nếu để nguyên cuộn thì chỉ thấy dấu huyết đã khô chỉ có một chỗ, nhưng được trải rộng ra thì dấu huyết tích đó lại xuất hiện loang lổ khắp nơi.

Tiếp đó là một mẫu y phục khác có lẽ được xé ra từ tấm y phục lúc nãy và mẫu này thay vì lưu lại huyết tích thì chỉ dính toàn bùn với bùn, đương nhiên là bùn đã khô.

Sau nữa, Bạch Nhân khom người nhặt lên một vật, là chiếc còi tre không biết để làm gì.

Khi đã cho Hiểu Phong xem qua những vật đó, Bạch Nhân lần đầu tiên lên tiếng kể từ lúc đưa Hiểu Phong đi khỏi nơi lão Trần:

- Nếu là ta, giả như ta muốn ra tay ứng cứu ai đó và không cho người được cứu biết rõ sự thật, đương nhiên ta phải cải trang hoặc tìm cách làm cho diện mạo đổi khác.

Bạch Nhân bấy giờ mới đưa mắt nhìn thẳng vào mắt Hiểu Phong:

- Với những vật ta vừa bày ra cho ngươi thấy, ta giả dụ thế này. Đó là có một người cũng bị một vết thương tuôn huyết nơi bụng như ngươi, và vì muốn che giấu một hành vi ứng cứu như ta vừa nói, ắt người đó phải dùng tấm y phục này buộc chặt quanh thân, che đi chỗ bị kiếm thương.

Nhặt lấy mẫu y phục dính bùn khô, Bạch Nhân nói tiếp:

- Còn diện mạo muốn làm cho khác thì dễ thôi, cứ lấy bùn ướt đắp lên mặt. Khi hành sự xong, dùng mẩu y phục này lau sạch mọi vết bùn, ném lẫn vào đồng y phục nhuộm đầy huyết để phi tang, còn ai nhận ra đó là người đã dùng Câu Hồn Phi Liên Sách cứu nguy cho ai đó, người nghĩ sao về điều ta vừa suy luận?

Hiếu Phong gật gù:

- Các hạ suy luận khá hay, nhưng nói với tại hạ để làm gì?

Bạch Nhân không đáp, chỉ nhặt lấy chiếc còi tre:

- Đây là vật dùng để điều động lũ người đã bị Di Tinh Đại Pháp làm cho mất lý trí. Do bọn đệ tử của Âm Sơn Ác Đạo chẳng còn, nên có thể đoán mà không sợ lầm, rằng đây là vật sở hữu của Âm Sơn Ác Đạo. Ta thử đi tìm lão. Lão đã chết vì Câu Hồn Phi Liên Sách. Dù rằng sau đó đã có người dùng loạn kiếm phá nát lồng ngực lão, cố giấu đi vết tử thương chí mạng thật sự của lão, ta vẫn nhận ra uy lực còn lưu lại của hung khí đó.

Bạch Nhân tung tung chiếc còi tre trên tay:

- Nhờ đó, ta còn nhận ra toàn bộ chỗ vải nằm đây đều có xuất xứ từ tấm trường bào của Ác Đạo, cho thấy đã có người sau khi hạ sát lão xong còn cố tình lấy đi tấm trường bào để dùng vào việc che giấu lai lịch thật. Người rõ rồi chứ?

Hiếu Phong chớp nhẹ hai mắt:

- Tại hạ là người vì đã sát hại Ác Đạo, cứ theo các hạ suy luận thì tại hạ chính là người sử dụng Câu Hồn Phi Liên Sách?

Bạch Nhân phá lên cười:

- Cuối cùng người cũng thừa nhận.

Hiếu Phong ngẩn người nhìn và chờ Bạch Nhân cười xong:

- Tại hạ thừa nhận bao giờ?

Bạch Nhân trợn mắt:

- Người đừng phủ nhận, vô ích, vì kẻ đó chính là ngươi. Lần trước, do ta chỉ vô tình ứng cứu ngươi, vì muốn đáp tạ, ngươi vờ chạy đi, sau đó quay lại với lai lịch đã bị che giấu. Cũng sau khi giải vây cho ta xong, ngươi vội vã bỏ đi và thân nhiên để ta gặp với diện mạo đã quy hoàn lúc đầu. Tại sao ngươi không nhận chứ?

Hiếu Phong thở dài:

- Đã không do tại hạ thực hiện, lẽ nào cứ nhận vợ vào mình? Các hạ đoán sai rồi.

Bạch Nhân giận dữ:

- Cứu ta là một hành vi xấu xa không đáng cho người thừa nhận sao? Người là nam nhi đại trượng phu, sao dám làm không dám nhận? Hừ!

Hiếu Phong cười nhẹ:

- Điều này sẽ dễ minh chứng nếu các hạ tìm thấy trong người tại hạ có mang theo Câu Hồn Phi Liên Sách. Tìm đi!

Bạch Nhân ngỡ người:

- Ất người phải có chỗ cất giấu thật kín. Bằng không, nếu giữ trong người, ắt đã bị lão họ Trần hồ đồ kia phát hiện. Được, ta sẽ tìm.

Hiếu Phong chột cau mặt:

- Sao các hạ nữ mắng Trần tiên bối là hồ đồ?

Bạch Nhân hậm hực:

- Lão có hồ đồ hay không, người nên tự biết thì hơn, hỏi đổ ta làm gì. Trừ khi người cũng hồ đồ như lão.

- Hay, mắng rất hay. Và theo bốn nương, bọn người đều hồ đồ cả.

Theo sau câu nói lạ là một tràng cười dài lạnh lót.

Bạch Nhân rúng động, đứng phất lên:

- Là yêu phụ, Sơn Thần Cốc Chủ phu nhân?

Lập tức có nhiều bóng người xuất hiện và một giọng ngạo nghễ vang lên:

- Tốt hơn hết người đừng loạn động. Hãy ngoan ngoãn đáp lại từng câu hỏi của bốn nương.

Nhân lúc không ai để ý, Hiếu Phong len lén giấu đi chiếc còi tre vừa bị Bạch Nhân buông rơi.

Đó là lúc Bạch Nhân đang khư khư trường kiếm, nhìn một mỹ phụ dung nghi tuyệt trần đang từ từ bước đến. Bạch Nhân hắng giọng:

- Yêu phụ dám xuất đầu lộ diện, có lẽ đã thâm nạp đủ khí nguyên dương của Cửu Cửu bát thập nhất (tám mươi mốt) những đồng nam vô tội.

Mỹ phụ động dung:

- Người thật sự là ai sau lối Ma Kiếm kia? Có sao am hiểu tận tường cách thức luyện công của bốn nương? Nói!

Bạch Nhân bật cười:

- Nào phải bốn nhân chỉ am hiểu bấy nhiêu, còn nữa. Và nếu muội thừa nhận tính danh đúng là Nam Cung Bạch Huệ thì bốn nhân còn am hiểu về muội nhiều hơn là muội nghĩ.

Mỹ phụ chột khoát tay:

- Giết hết cả hai, mau!

Những nhân vật cùng xuất hiện với mỹ phụ có đến bảy, tám người. Mệnh lệnh vừa ban, tất cả cùng hăm hở lao vào Bạch Nhân.

Hiếu Phong hốt hoảng:

- Mau giải khai huyết đạo cho tại hạ. Đừng để tại hạ chết vì vô phương hoàn thủ.

Bạch Nhân lập tức loang kiếm, cứ lao vào bọn đối phương:

- Người yên tâm, đến lúc cần ta sẽ giải huyết cho người. Nhưng lúc này thì chưa cần đâu.

Quả nhiên Bạch Nhân một khi dám nói như thế là có chỗ ỷ trượng. Bụng kiếm quang màu đen đã được Bạch Nhân chiếu xạ thẳng vào hai nhân vật vô tình đến trước mặt y.

A, a hai tiếng, chiêu kiếm lợi hại của Bạch Nhân đã đưa hai kẻ vô phúc đó xuống tận tuyến đài.

Số còn lại lập tức nao núng lùi lại.

Mỹ phụ giận dữ:

- Chiêu số của y chưa đủ hỏa hầu, kiếm của y vẫn để dính đầy máu. Bọn người sợ gì chứ, xông cả lên!

Sáu nhân vật nọ lại xông lên, lần này khí thế lợi hại khác thường, làm cho Bạch Nhân rúng động:

- Không ai trong họ lên tiếng? Họ là Thất Hồn nhân đã bị Di Tinh Đại Pháp khống chế?

Mỹ phụ bật cười:

- Người quả có kiến văn hơn người, mọi bí mật của bốn nương đều bị người am hiểu. Phải chăng đó là lý do người che kín toàn thân, vì sợ bốn nương nhìn ra người là người không hề xa lạ? Nếu muốn sống hãy mau mau khai thật, đừng đợi đến lúc bốn nương cho phát động Thất Hồn Trận.

Bạch Nhân loang nhanh một chiêu kiếm kỳ ảo:

- Mụ còn cơ hội phát động Thất Hồn Trận ư? Xem đây!

Và sau một tiếng phập lạnh người, một kẻ xấu số nữa đã bị Ma Kiếm của Bạch Nhân đoán mạng.

Mỹ phụ chột mím chặt đôi môi, sau đó để bật ra một tiếng huýt sáo dài dằng dặc, du dương và trầm bổng như người dùng nhạc cụ tấu lên.

Tình thế liền có chuyển biến. Năm nhân vật còn lại bỗng găm gờ luôn miệng và cứ hồng hộc lẫn xả ùa vào Bạch Nhân. Thái độ của họ là thái độ của những kẻ không biết sợ chết. Đã vậy, họ còn trở nên hung tàn khác thường, giống như nội nguyên chân lực của họ cũng được đột ngột tăng cao, khiến thế thượng phong Bạch Nhân vừa tạo ra đã hoàn toàn vô tác dụng.

Chưa hết, năm nhân vật đó lần này còn có sự hợp lực linh hoạt và lợi hại khác thường, có vẻ đúng với lời Bạch Nhân đang hốt hoảng kêu:

- Ngũ Hành Trận của Hoa Sơn phái? Mụ đã thu phục người Hoa Sơn phái về tự nguyện giúp mụ?

Mỹ phụ lại cười

- Hoa Sơn, Côn Luân, Tuyết Sơn, họ đều là tâm phúc của bốn nương từ lâu. Người liệu có năng lực đối phó sao?

Trường kiếm càng được Bạch Nhân cuồng nộ vũ lộng và kết quả thu được chỉ là miễn cưỡng. Vì uy lực của Ma Kiếm tuy có làm năm nhân vật nọ nhất thời bị bức dội nhưng chỉ một thoáng sau họ lại ập vào, khí thế thêm hung hãn hơn trước thập bội.

Diễn biến làm cho mỹ phụ bật lên tràng cười đắc ý:

- Với trận pháp trấn sơn của phái Hoa Sơn, chỉ kém La Hán Thiếu Lâm trận và Võ Đang Thất Tinh trận, bản lãnh người đủ tư cách đối đầu với bốn nương sao? Sinh mạng người phen này hưu hỷ rồi.

Hiếu Phong cũng thầm rúng động vì trận Ngũ Hành do năm nhân vật Thất Hồn thi triển quả có uy lực khó thể ngờ, đang làm cho Ma Kiếm Bạch Nhân như càng lúc càng núng thế.

Hiếu Phong lại kêu lần thứ hai:

- Nếu biết không thoát, hãy mau giải khai huyết đạo cho tại hạ.

Đáp lời Hiếu Phong chỉ là tiếng gầm rít phẫn nộ của Bạch Nhân:

- Người đừng làm cho ta phân tâm được không? Tình thế này, ta làm sao giải khai huyết đạo cho người? Cứ kiên nhẫn chờ đấy!

Và đổi giọng, Bạch Nhân quát:

- Ta không tin ta không phá nổi trận Ngũ Hành. Xem đây!

Với Hiếu Phong đột nhiên lảng lệ, Bạch Nhân bắt đầu thay đổi đấu pháp, chỉ nhắm vào mỗi một địch nhân duy nhất thay vì cứ phân lực cùng một lúc đương đầu với cả năm địch nhân.

Mỹ phụ chợt bật huyết lên tiếng sáo miệng, khiến năm nhân vật Thất Hồn cũng thay đổi cung cách giáp chiến.

Họ dụng chưởng theo lối xa luân, vừa chạy quanh Bạch Nhân vừa đổi nhau hất kinh vào hầu làm cho kiếm chiêu của Bạch Nhân giảm thiểu uy lực. Bằng cách này bọn họ năm người cùng giáp chiến với Bạch Nhân, khiến việc duy trì áp lực vào một kẻ địch như Bạch Nhân vừa vận dụng chợt mất đi hiệu quả.

Và sau hàng loạt chiêu công đều bị trận Ngũ Hành triệt phá, Bạch Nhân dần dần mất phương hướng, không biết tấn công vào vị trí nào.

Tình thế hoàn toàn bất lợi cho Bạch Nhân, Hiếu Phong vì cũng xem đây là điều bất lợi cho chính mình nên bất ngờ lên tiếng mách nước:

- Đừng đứng ÿ ra đấy. Hãy di chuyển theo chiều xoay của trận, cứ công mãi vào một phương vị duy nhất, ắt trận thế sẽ tự rối loạn.

Bạch Nhân không hề chần chừ vội làm theo, vì đó là cách duy nhất trong lúc này, chí ít hơn là cứ thụ động và thúc thủ chờ chết.

Phát hiện lời chỉ điểm của Hiếu Phong dù chưa biết kết quả như thế nào nhưng dẫu sao cũng giúp cho Bạch Nhân từ thất vọng sang hy vọng, mỹ phụ chậm chạp di chuyển dần về phía Hiếu Phong:

- Người không lo phận người lại đa mang lo hộ cho người. Có phải người muốn đi xuống tuyến đài trước tên giấu mặt giấu tên kia một bước?

Nhìn cách di chuyển cố ý làm ra vẻ hiền thực đoan trang của mỹ phụ, Liễu Phong cảm thấy xoắn xang và chán ghét:

- Nếu tôn giá đúng là phu nhân của nhân vật tự xưng là Sơn Thần Cốc Chủ, dám hỏi, đã bao nhiêu đồng nam vô tội bị tôn giá hủy hoại?

Mỹ phụ chột cười lạnh:

- Không cần người nhắc nhở cũng nhớ lần người tự cao tự đại cùng tiểu liễu đầu họ Điền phá hỏng hảo sự của bốn nương. Không thể giết được tiểu liễu đầu kia, bốn nương đành tính dồn vào một mình người vậy. Hãy nói đi, trước khi chết người muốn trần trối điều gì?

Ở đằng kia bỗng vang lên tiếng gầm đặc ý của Bạch Nhân:

- Còn không mau nằm xuống!

A... Tiếng kêu dài bi thảm làm cho mỹ phụ cau mặt, liếc nhìn về phía trận Ngũ Hành.

Thật kịp lúc mỹ phụ thấy một thân người gục ngã và một bóng trắng toát lao thẳng vào người mục. Từ bóng trắng còn có tiếng quát thịnh nộ cất lên:

- Mục Nam Cung vô sỉ hãy nạp mạng cho bốn nhân!

Yêu phụ liền bộc lộ ác tính qua tiếng rít căm hờn:

- Dám thóa mạ bốn nương, người là kẻ thứ nhất được chết vì tuyệt học của bốn nương vừa mới luyện thành. Xem chưởng!

Yêu phụ vẩy ngọc thủ và một luồng kinh lạnh toát hiển hiện khiến không khí xung quanh cũng lạnh, lan đến tận chỗ Liễu Phong ngồi.

Với tuyệt kỹ này, yêu phụ không những chỉ hóa giải chiêu kiếm do Bạch Nhân thi triển mà còn bức ép Bạch Nhân phải liên tục thoái bộ.

Và khi cước bộ tạm thời ổn định, lúc cất tiếng, giọng của Bạch Nhân không hiểu sao cứ run lên như người đang đi giữa trời Đông tháng giá:

- Mục đã luyện... đã luyện thành Hàn Âm... Lãnh Độc Công... ư...?

Yêu phụ bật lao đến vừa nhanh vừa mạnh như trường tiễn rời cung:

- Kẻ biết nhiều quá như người phải chết!

Thần thái của yêu phụ khiến Bạch Nhân khiếp đảm. Hai mắt y vụt lác thần, cho dù y đang cố gượng nâng cao thanh Hắc Kiếm lên.

Thế nhưng, đúng là Bạch Nhân đang phát lãnh, tay kiếm y cứ run lấy bầy, trong khi thân hình của yêu phụ cùng ngọn Hàn Chưởng lại cứ ập đến gần Bạch Nhân.

Đang khi sinh mạng của Bạch Nhân đã như chỉ mảnh treo chuông, chợt có tiếng còi tre vang lên cao vút.

Tiếng còi tre vừa trở dậy là bốn nhân vật Thất Hồn chợt nhón nháo chạy lảng xãng, điều này làm cho mỹ phụ sắp lấy mạng Bạch Nhân cũng bất ngờ đình thủ. Mụ quay đầu nhìn quanh và hỏi:

- Phu quân đến đây ư?

Đáp lời mụ, Hiểu Phong vẫn ngồi yên, miệng vừa ngậm còi tre vừa cố phát thành âm tiết:

- À a ây! (Là ta đây!)

Mụ nghi ngờ nhìn Hiểu Phong:

- Người vừa phát hiệu lệnh? Không phải người đang bị điểm huyết sao?

Hiểu Phong vươn người đứng dậy, nhắc còi tre ra khỏi miệng và tiện tay cất luôn vào người:

- Muốn chế trụ được huyết đạo của Cát Hiểu Phong này, chỉ e đến cả phu quân mụ cũng không đủ tư cách. Giờ thì đáp đi, công phu Hàn Âm Lãnh Độc Công của mụ liên quan thế nào đến Lãnh Độc Tuyệt Vương cách đây bốn mươi năm?

Câu nói của Hiểu Phong đâu chỉ làm mình yêu phụ ngỡ người. Cả Bạch Nhân cũng ngỡ ngác không kém, điều này được chứng minh qua tiếng kêu:

- Người không hề bị điểm huyết? Hay lắm, hãy cho yêu phụ nếm mùi lợi hại của Câu Hồn Phi Liên Sách.

Yêu phụ chợt bật lao vào Hiểu Phong:

- Người không còn cơ hội sử dụng vật đó đâu. Hãy đỡ!

Nhìn yêu phụ lại thi triển Hàn chưởng, Hiểu Phong lập tức xoay song thủ, quạt đủ nhị kinh vào Hàn chưởng đang làm cho không khí xung quanh lạnh giá:

- Mụ dùng công phu đó đối với ta là hỏng rồi. Đỡ!

Ì ì hai tiếng, mụ yêu phụ bị chấn lui, kinh hãi nhìn Hiểu Phong:

- Âm Dương Nhị Kinh? Người cũng không ngại độc?

Hiểu Phong lao ập đến, tiên hạ thủ vi cường:

- Hỡi làm chi khi đã muộn! Tiếp chiêu!

Hiểu Phong lại xuất phát nhị kinh và lần này rõ ràng ai cũng nhìn thấy là gồm một Âm nhu và một Dương cương. Mụ yêu phụ thất kinh, dịch người vừa tránh chiêu vừa chạy về phía Bạch Nhân.

Đoán biết ý đồ mụ, Hiểu Phong cười gằn giọng:

- Không phải đối thủ của ta, định dùng sinh mạng kẻ khác uy hiếp ta sao? Hãy xem Câu Hồn Phi Liên Sách đoạt mạng mụ đây.

Mụ yêu phụ lập tức ngoặt người, hết dám tiếp tục lao về phía Bạch Nhân do đã bị năm chữ Câu Hồn Phi Liên Sách làm cho kinh tâm bạt vía.

Chợt nghe Bạch Nhân giã nảy kêu lên:

- Sao người không dùng Câu Hồn Phi Liên Sách giết mụ?

Tiếp đó là lời đáp của Hiểu Phong lọt đến tai mụ:

- Vì tại hạ làm gì có thứ hung khí đó để dùng. Đi thôi!

Mụ quay lại và giận dữ khi thấy Hiểu Phong đang định đưa Bạch Nhân Ma Kiếm đi, và trong tay Hiểu Phong không hề có vật gì cũng là thật.

Mụ vội bật sáo miệng, thôi thúc bốn nhân vật Thất Hồn xông đến.

Hiểu Phong cười nhạt, cũng đưa chiếc còi tre lên miệng và thổi thành một chuỗi thanh âm cao vút kéo dài.

Vạn sư đều lẫn lộn. Không chỉ có tiếng sáo miệng bị trộn lẫn vào tiếng còi tre mà những Thất Hồn Nhân còn điên điên đảo đảo vì không biết nghe theo hiệu lệnh nào.

Họ cứ nháo nhào chạy tới chạy lui, trước ánh mắt lo lắng và hoảng sợ của mụ yêu phụ.

Trái lại, Hiểu Phong thì vừa tiếp tục chỉ trì việc thổi còi tre, vừa nhắc Bạch Nhân cùng đi.

Thoạt đầu, Bạch Nhân còn giã nảy nhưng càng về sau càng lả dần, không thể cưỡng lại Hiểu Phong.

oOo

Bạch Nhân vẫn nửa tỉnh nửa mê và nghe Hiếu Phong lẩm nhẩm:

- May thật đấy. Nhược bằng nếu để mẹ phát hiện Hiếu Phong này cũng bị chưởng thương e không thể thoát được như bây giờ.

Bạch Nhân giương mắt lơ lơ nhìn Hiếu Phong, lúc được Hiếu Phong đặt ngồi xuống bên cạnh.

- Người cũng không chống nổi Hàn Âm Lãnh Độc Công của mẹ?

Hiếu Phong ngồi xếp bằng, bắt đầu vòng tay ôm quanh người Bạch Nhân:

- Cũng như các hạ thôi. Có chăng là tại hạ thật sự không ngại độc, chỉ cần vận công trục bỏ Hàn Khí là ổn. Nếu các hạ không ngại, tại hạ nguyện ý trợ giúp.

Bạch Nhân cố thoát ra:

- Ta tự lo liệu được, không cần người giúp.

Hiếu Phong gượng cười:

- Đừng tự dối mình như thế, cũng như kiếm pháp của các hạ, nội lực của các hạ lúc này đâu thể tự mình trục Hàn Khí và trục độc. Tại hạ giúp các hạ là hoàn toàn vô vụ lợi.

Bạch Nhân phẫn nộ:

- Kiếm pháp của ta thì sao? Nếu cần, sẽ có lúc ta cho người biết thế nào là lợi hại.

Hiếu Phong lắc đầu:

- Kiếm pháp của các hạ chưa đủ hỏa hầu. Lời khi nãy của mẹ yêu phụ là hoàn toàn chuẩn xác. Bằng không, các hạ đâu chọn cách cùng Trần Thiết Phi tiên bối phân tài cao hạ chỉ qua một chiêu kiếm. Ý đồ của các hạ may chỉ có mình tại hạ nhận ra.

Bạch Nhân ngó người nhưng cố che đậy qua một câu ậm ừ:

- Người không biết gì thì đừng nói.

Hiếu Phong gật đầu:

- Tại hạ chỉ muốn nói một câu nữa thôi. Đó là tại hạ cũng không khác gì các hạ. Là đàn phỉ tận lực cho một chiêu duy nhất, may mà mẹ không nhận ra chỗ yếu kém của tại hạ nên chúng ta tạm thời thoát. Đâu phải chỉ một mình các hạ biết dùng sở trường thay sở đoản và làm cho đối phương ngỡ bản lĩnh đã tuyệt luân.

Bạch Nhân chột nhũn người:

- Ý của ngươi là không chê cười ta?

Hiếu Phong vội đỡ lấy Bạch Nhân và bảo:

- Tại hạ dám cười người đã hai lần cứu tại hạ ư? Thôi nào, hãy nhân lúc này mau tọa công, chuyện nguy hiểm không biết đâu mà lường. Trừ phi các hạ không thiết sống, tại hạ không tiện miễn cưỡng.

Có muốn phản đối cũng không được, vì Bạch Nhân lúc này còn ngồi vững tuyến là nhờ dựa vào người Hiếu Phong.

Hiếu Phong cũng biết đã đến lúc cấp bách nên vội vàng vận công lực trực hàn cho cả hai.

oOo

Vừa xả công, phát hiện ngay trước mặt có một đạo nhân đã già, râu tóc đều bạc phơ và đạo nhân thì cứ nhìn mãi vào tư thế Hiếu Phong đang ngồi. Hiếu Phong chỉnh dung, hỏi:

- Thượng nhân đến đã lâu nhưng vẫn nhẫn nại chờ tiểu bối hành công viên mãn, đủ biết là thượng nhân đến không có ác ý. Cho hỏi, thượng nhân định chỉ giáo điều gì?

Lão Đạo không lên tiếng, cứ lấy tay chỉ chỉ vào Bạch Nhân vẫn ngồi dựa vào Hiếu Phong.

Hiếu Phong gượng cười:

- Bằng hữu của tiểu bối chưa thể tỉnh lại lúc này. Thượng nhân cứ nói, xin chớ ngại.

Lão Đạo quay đầu đi, nhưng vẫn đứng nguyên vị. Lạ nhất là lão Đạo không một lần mở miệng phát thoại.

Cố đoán hiểu ẩn ý của lão Đạo, Hiếu Phong bảo:

- Phải chăng thượng nhân có ý chờ tiểu bối chữa trị xong cho tệt bằng hữu, sau đó mới được nghe lời chỉ giáo?

Lão Đạo quay đầu lại và gật gật, đoạn am tường ngồi xuống trước mặt Hiếu Phong, khiến Hiếu Phong miễn cưỡng lên tiếng:

- Tiểu bối đã giúp y trục hết hàn khí. Việc giải độc thì nhanh thôi, không để thượng nhân chờ lâu đâu.

Lão Đạo lại gật đầu, làm cho Hiểu Phong đành tiến hành việc giải độc ngay trước sự mục kích của nhân vật chưa rõ là ai và ý đồ thật sự là thế nào.

Hiểu Phong mượn Ma Kiếm của Bạch Nhân, tự cứa vào đầu ngón tay làm cho tứa máu.

Chờ cho máu huyết của bản thân nhểu từ tay vào miệng Bạch Nhân độ đôi ba giọt. Hiểu Phong vội kéo túi lụa, trùm kín mặt Bạch Nhân như cũ.

Đưa mắt nhìn lão Đạo, Hiểu Phong gật đầu:

- Máu huyết của tiểu bối có công năng giải bách độc. Nếu đó là điều tiên bối quan tâm thì...

Lão Đạo chợt xuất thủ, điểm loạn xạ lên người Bạch Nhân.

Hiểu Phong thất kinh, xuất thủ ngăn lại:

- Thượng nhân muốn gì xin hãy nói. Sao vô cớ hại người?

Song thủ của lão Đạo nhanh như gió cuốn, khiến Hiểu Phong dù cố cản vẫn để lão Đạo điểm liên tu bất tận vào Bạch Nhân.

Phẫn nộ, Hiểu Phong càng tận lực xuất thủ và phổ cả nội kinh vào đó, dùng chiêu thức đấu cận chiến với những chiêu thức biến ảo khôn lường của lão Đạo.

Có lẽ đã điểm huyết Bạch Nhân xong và không cần điểm huyết nữa, lão Đạo dồn mọi nỗ lực vào việc cùng Hiểu Phong chiết chiêu.

Không thể hiểu lão Đạo này làm như thế là có ý gì, đã điểm huyết Bạch Nhân xong, giờ lại tỏ ra nhân nhượng mỗi khi phát hiện chỗ sơ hở của Hiểu Phong và công vào nhưng lúc tối hậu lại thu về, chuyển qua chiêu thức khác.

Do bản thân vốn là nam nhân tuổi đang độ thành nhân và huyết khí thì đang vượng, hành vi của lão Đạo trước là hại người, sau lại tỏ ra nương tay, làm cho Hiểu Phong nóng mặt. Hiểu Phong dồn toàn bộ nội lực vào chiêu thức, khiến mỗi khi cất tay là kinh khí tuôn ra dạt dào với ý định sẽ thắng lại lão Đạo nhờ nội lực từng được Vạn Niên Thạch Linh Chi và Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm làm cho tăng tiến vượt bậc.

Tuy nhiên, thủy chung người nhượng chiêu vẫn cứ là lão Đạo và Hiểu Phong thì chưa một lần chạm được vào dù là chéo áo của lão Đạo.

Cả hai cận chiến giao chiêu trong tư thế ngồi, việc dùng bộ pháp hay chưởng lực đều là vô dụng, nếu không muốn nói hành vi đó chỉ là tự nạp mạng cho đối phương do không thể nhanh hơn.

Bởi đó, nhân một lần được lão Đạo nhân nhượng, Hiểu Phong đổi đấu pháp, dùng cương kinh xen lẫn với nhu kinh.

Ngay khi Hiểu Phong có đấu pháp này, sắc mặt của lão Đạo thoát tiên tỏ vẻ hoài nghi nhưng càng lúc càng chuyển qua kinh dị.

Nhưng dẫu sao đấu pháp này chỉ có thể giúp Hiểu Phong lập lại thế quân bình trong vòng năm bảy chiêu mà thôi. Vì dần dần tình thế lại đưa đến trạng thái bất khả chiến bại cho lão Đạo. Hiểu Phong vẫn lại là người được nhượng chiêu.

Chợt hiểu, nếu đây là động thủ thật, bản thân có lẽ đã bị đối phương hạ thủ lấy mạng không dưới trăm lần, Hiểu Phong nhờ đó vỡ lẽ đây chỉ là cuộc giao chiêu nhằm để thăm dò chân tài thực học của Hiểu Phong nếu đối phương có ác ý, hoặc là sự chỉ điểm võ học nếu lão Đạo có hảo ý, thiện ý.

Không còn ngại chuyện sống chết nữa, Hiểu Phong lập tức chú mục nhìn vào từng chiêu thức của lão Đạo.

Và Hiểu Phong cũng kinh tâm khi nhận ra bản thân lão Đạo cũng am hiểu và dùng cương kinh với nhu kinh lẫn lộn. Có nghĩa là khi Hiểu Phong vận dụng cương kinh, lão Đạo nhờ nhu kinh hóa giải. Ngược lại, khi Hiểu Phong dụng nhu thì lão Đạo dụng cương. Cho Hiểu Phong biết lão Đạo ngoài phần chiêu thức biến ảo còn thừa bản lãnh để vận dụng khi cương khi nhu một cách linh hoạt.

Hiểu được điều này, Hiểu Phong thu kinh về từ từ, chỉ dùng chiêu này để cùng lão Đạo phân chiêu chiết chiêu.

Lão Đạo cũng thu kinh, chấp nhận một đấu pháp mới của Hiểu Phong.

Lúc này, nếu song phương không chạm tay thì thôi, khi chạm thì chỉ còn vang lên những tiếng bát bát do nhục thể chạm nhục thể, không còn dùng nội kinh khi giao chiêu nữa.

Được một lúc, Hiểu Phong chợt nhận ra đây là cơ hội cho bản thân thấu triệt thêm yếu quyết về vừa vận cương vừa vận nhu trong cách vận dụng Câu Hồn Phi Liên Sách do thân phụ khẩu truyền. Vì công phu này không như cách sử dụng những loại binh khí khác, dây Liên Phi để nối liền hai vật gọi là Câu Hồn Sách thì vừa dài vừa mềm mại, muốn sử dụng linh hoạt cần phải dùng nhu kinh. Trái lại hai Câu Hồn Sách ở hai đầu thì cần có cương kinh truyền vào để đạt mức độ vừa

nhanh chuẩn vừa cắm mạnh vào người địch nhân. Đó là chưa kể lúc Câu Hồn Sách cắm vào thì vẫn còn một lực đủ mạnh để thu về, trong khi đó phần đầu của Câu Hồn Sách lại chia ra thành bốn móc nhọn, lúc kéo về dễ bị vướng lại trong người nạn nhân, do đó lực kéo về càng dững mãnh càng dễ thu hồi và càng đạt hiệu quả.

Với nhận thức này, Hiểu Phong tự mừng tượng cánh tay là vật mềm mại, dụng nhu kinh để hóa thành sợi dây Liên Phi. Còn bàn tay thì truyền cương kinh vào, xem như mũi Câu Hồn đang tìm cách công phá qua từng chiêu thức biến ảo của lão Đạo.

Vừa khi vận dụng lực Âm Dương Hỗ Tương này, Hiểu Phong thấy sắc mặt của lão Đạo một lần nữa biến đổi, cũng là vẻ nghi hoặc và kinh dị.

Tuy nhiên, hiệu quả đã khác trước, tay của lão Đạo mỗi khi chạm vào cánh tay của Hiểu Phong thì do gặp phải nhu kinh nên âm thanh tiếng kêu bát bát không còn. Ngược lại, chạm vào bàn tay Hiểu Phong thì như chạm vào vật cứng, làm lão Đạo muốn hóa giải phải vận dụng nhu kinh. Nhưng làm thế thì cánh tay lão cũng có nhu kinh xuất hiện, chạm vào cánh tay cũng có nhu lực của Hiểu Phong thì đã làm giúp cho bàn tay của Hiểu Phong linh hoạt thêm.

Nhờ đó, càng kéo dài thì Hiểu Phong càng thêm nhiều cơ hội uy hiếp ngược lại lão Đạo.

Nhưng Hiểu Phong chưa vội tận dụng lợi thế đó để thật sự hạ sát thủ. Hiểu Phong đang dần dần nhượng lão như lão đã từng nhân nhượng Hiểu Phong.

Được thế, Hiểu Phong lên tiếng:

- Thượng nhân bản lãnh cao minh, tiểu bối tự nhận không là đối thủ. Sao thượng nhân không dừng lại, cùng tiểu bối đối đáp cho ra lẽ, chủ ý của thượng nhân lúc đến đây là thế nào?

Lão Đạo thủy chung không đáp, cứ tiếp tục cùng Hiểu Phong chi trì cục diện, dù chưa thể phá giải yếu quyết Âm Dương Hỗ Tương đang được Hiểu Phong vận dụng thật hiệu quả.

Hiểu Phong thêm nghi hoặc:

- Thượng nhân không muốn cùng tiểu bối đàm đạo ư? Vậy thì vì sinh mạng của bằng hữu, tiểu bối đành thất lễ.

Hiểu Phong sau đó thi triển song thủ nhanh hơn.

Tuy nhiên, vẫn không khác gì Hiếu Phong, song thủ của lão Đạo cũng tăng nhanh áp lực với hàng loạt những chiêu thức khác biến ảo hơn. Và.

Một tiếng bùng và một tiếng hự kèm theo, chấn lực của lão Đạo làm Hiếu Phong bật ngửa về phía hậu, hự một tiếng là Hiếu Phong đã bị lão Đạo chế ngự huyết Định thân.

Hiếu Phong quá bất ngờ, vội kêu lên:

- Đây là ý gì? Lão...

Chưa kịp nói gì thêm thì hai ống quần bó chèn của Hiếu Phong bị lão Đạo vén lên.

Chưa hết, lão Đạo mở xà cạp ở chân bên tả Hiếu Phong, là nơi có nghi vấn vì thoát nhìn đã thấy vật được giấu chính là hai mũi Câu Hồn Sách kèm theo một đoạn dây Liên Phi dài ước trượng. Cũng là lần đầu tiên lão Đạo phát thoại:

- Sao người thủy chung không dùng Câu Hồn Phi Liên Sách để đối phó ta hoặc đối phó yêu phụ đã dùng Hàn Âm Lãnh Độc Công đả thương người?

Hiếu Phong lạnh người, lạnh luôn cả giọng nói:

- Lão là ai? Nếu là người có quan hệ với Huyền Thiên Môn thì cứ giết ta đi, chớ hỏi nhiều vô ích. Còn nếu là người có định kiến không tốt, nhất là thiên cận với loại hung khí này, thì Hiếu Phong ta dù bại cũng bất phục, có nói gì cũng vô ích. Hạ thủ đi!

Lão Đạo cười lạt:

- Giết người lúc này đối với ta dễ như trở bàn tay. Nhưng vì câu người vừa nói, ta muốn người tâm phục khẩu phục và nguyện ý từ bỏ việc dùng loại công phu bá đạo này, được, ta chấp thuận cùng người đi ứng đối. Ngồi dậy đi, ta không sợ người bất ngờ ra tay ám toán đâu.

Bằng thủ pháp như thế nào không biết, lão Đạo đã làm cho huyết đạo của Hiếu Phong tự giải khai. Hiếu Phong nghi hoặc nhìn lão:

- Không cần hỏi cũng biết tiên bối không quan hệ gì đến Huyền Thiên Môn. Vậy tiên bối là ai? Liên quan thế nào với Trần tiên bối cũng có định kiến tội tệt về loại hung khí này?

Lão Đạo cũng ngồi trước mặt Hiếu Phong:

- Ta là ai, người cần gì phải biết vội. Chỉ khi nào biết rõ lập trường của người, nếu xét thấy cần, ta sẽ cho người biết. Còn bây giờ, hãy giải thích hành động của người, như lúc nãy ta đã nói.

Hiểu Phong nhìn Câu Hồn Phi Liên Sách đã được lão Đạo đặt xuống đất, giữa lão và Hiểu Phong. Dám có thái độ này, đủ hiểu lão Đạo không hề sợ Hiểu Phong bất ngờ ra tay, có nghĩa là bản lãnh lão Đạo thực sự cao minh và lão đủ tư cách để thể hiện thái độ đó.

Đang định đáp, chợt nhớ đến Bạch Nhân, Hiểu Phong vội nhìn qua y.

Lão Đạo nhún vai:

- Người là Câu Hồn, y là Ma Kiếm, đều là những kẻ trước sau gì cũng gây hại cho võ lâm. Tuy vậy, người yên tâm, ta không quá tiểu nhân như người nghĩ. Đến lúc cần, ta sẽ đường đường giáp mặt y, dùng lời lẽ hoặc võ học thuyết phục y, như với người vừa rồi vậy, ta không có chuyện lén lén lút lút ám hại y. Rõ rồi chứ?

Hiểu Phong không thể không ngưỡng mộ phong thái của lão Đạo, nên gật đầu:

- Nhưng tại hạ vẫn muốn biết, bị chế ngự huyết đạo như thế liệu việc giúp y tiêu trừ chất độc có bị phương hại gì không?

Lão cười:

- Hoàn toàn vô ngại. Không những thế, nhờ ta dùng Lan Hoa Phát Huyết Thủ, việc giúp y giải độc còn mau đạt hiệu quả hơn.

Không thể lẫn tránh được nữa một khi lão Đạo đã có những hành vi hoàn toàn không thể chê trách vào đâu, Hiểu Phong đành nghiêm giọng đáp:

- Về câu tiền bối đã hỏi, tại hạ không thể dùng Câu Hồn Phi Liên Sách với thân phận Cát Hiểu Phong.

- Nghĩa là người vẫn sẵn sàng dùng, dù đối với ta hay yêu phụ lúc nãy, miễn sao không ai biết đấy là người?

Có cảm nhận đây là cái bẫy do lão Đạo giương ra cho Hiểu Phong tự chui vào, Hiểu Phong vội nói thêm:

- Còn nguyên nhân khác là tùy từng đối tượng. Một khi đối tượng là hạng cùng hung cực ác, chắc chắn tại hạ sẽ dùng.

- Yêu phụ lúc nãy chưa đủ độc ác sao?

Hiếu Phong cười gượng:

- Đến lai lịch của yêu phụ thế nào còn chưa rõ, nói sao được yêu phụ đủ độc ác hay không?

- Người đang tự dối lòng, vì ta có nghe người bảo yêu phụ đã hại nhiều đồng nam vô tội. Đủ rõ người đã đề quyết yêu phụ chính là hạng độc ác đáng bị khu xử.

Hiếu Phong thở ra:

- Tiên bối nói không sai. Chỉ tiếc lúc đó tại hạ lại xuất hiện với thân phận Cát Hiếu Phong. Làm sao dám bộc lộ bản thân là người có thể dùng Liên Phi Sách Câu Hồn.

- Vì sao người lại ngại điều này? Dùng cái ác để loại trừ cái ác tệ hại hơn, danh chính ngôn thuận đấy chứ?

Thấy lần này Hiếu Phong cứ ngắc ngư không thể đáp, lão Đạo bật cười:

- Tóm lại, người không dám dùng vì sợ nhờ uesthanh danh nghĩa hiệp của song thân người. Lòng người tuy nghĩ chỉ dùng cái ác để trừ cái ác nhưng tự thâm tâm người vẫn sợ bị mọi người gán cho ác danh, một thứ mà người biết chắc sẽ không có gì gột rửa hết. Vì thế mỗi khi cần dùng, người lại tìm cách che dấu thân phận, để ác danh đó đừng gắn liền với thanh danh Cát gia. Đúng thế không?

Hiếu Phong ngậy người nhìn lão Quái Đạo – gán cho lão chữ Quái vì hầu như lão đọc thấu suốt những điều Hiếu Phong từng nghĩ và đang nghĩ – đoạn, Hiếu Phong gật đầu:

- Tiên bối nói đúng hầu hết mọi điều tại hạ nghĩ, chỉ có mỗi một chỗ sai biệt.

Lão hất hàm:

- Sai thế nào? Hãy yên tâm thổ lộ hết đi.

Hiếu Phong chầm chậm hít vào một hơi dài:

- Tại hạ không hề sợ ác danh. Vì điều đó chỉ xảy ra một lần khi tại hạ cố tình tạo sát, dẫn đến bản tánh hiếu sát. Điều tại hạ ngại chính là định kiến của võ lâm, thứ định kiến tại hạ cho là nông cạn và thiếu cận.

Lão Đạo ngồi ngay người:

- Nói rõ hơn xem nào.

Hiếu Phong chột hỏi:

- Tiên bói nghĩ sao về thanh danh mấy đời của Cát gia?

Lão gật:

- Không có gì đáng chê trách, nếu không muốn đề cao, bảo Cát gia là danh gia nghĩa hiệp.

Hiếu Phong khẽ cười:

- Nghĩa là chưa có tiền nhân nào của Cát gia có bản tính hiếu sát?

Lão nghi ngại:

- Người định dẫn câu chuyện đến đâu?

Hiếu Phong vẫn chưa chịu giải thích ngay:

- Vẫn có câu: “Bản tính khó đổi, giang sơn dễ dời”. Tiên bói hẳn thừa nhận điều này.

Lão miễn cưỡng tán thành:

- Hiển nhiên rồi. Không chỉ các hạ, bất luận ai, hễ sa chân vào Ma Đạo, để Ma Chướng ám nhập biến thành người có Ma Tâm, đổi làm sao được mà đổi.

Hiếu Phong cố nén ý muốn cười thành tiếng:

- Vậy mà vẫn có người đổi được đấy. Hoặc nói rõ hơn là vì người đó không bị Ma Tâm khiến xui, cho dù đã sa vào Ma Đạo như tiên bói vừa khẳng khái đề quyết.

Lão chột hiếu, dù vẫn còn hoài nghi:

- Người đừng nói cho ta biết hung khí này có xuất xứ từ Cát gia nha. Ta không tin đâu.

Hiếu Phong trịnh trọng gật đầu:

- Trăm năm trước thì không. Nhưng kể từ lúc nhân vật bị mọi người thời đó kinh tởm và gọi là Nhất Câu Hồn đột nhiên thoái ẩn thì vật này nghiễm nhiên là vật truyền gia của mấy đời họ Cát.

Lão sững người:

- Hoang đường, vậy tại sao bao lâu nay không một ai hay biết?

Hiếu Phong một lần nữa đem mọi chuyện kể cho lão nghe, như đã kể cho lão Trần Thiết Phi nghe lúc trước. Và Hiếu Phong còn nói:

- Tuy không nghe tiên phụ tiên mẫu giải thích nhưng tại hạ biết họ không luyện, không dùng, vì ngại định kiến của giang hồ. Thứ nữa vì lâu nay giang hồ yên tĩnh, thật sự họ không cần luyện công phu bá đạo này, chứ không phải họ ngại ma tâm ma chướng hay ma đạo. Vì nếu ngại, tiền nhân của Cát gia đã hủy bỏ hung khí này từ lâu, cần gì ẩn giấu và cố tình lưu lại cho hậu nhân?

Nghe thì có nghe nhưng đang lúc nghe lão Đạo cứ quắc mắt nhìn chăm chăm vào Hiểu Phong. Kể cả khi Hiểu Phong nói xong lão cũng nhìn như thế:

- Luận cứ của người quả nhiên thật hùng hồn, buộc ta phải suy xét lại mọi chuyện. Tuy nhiên, hung khí này ta vẫn thu giữ. Nếu người bất phục, cứ thắng được ta, lo gì không lấy lại được những gì người cho là công bằng, cho là hợp lẽ và cho là của người.

Hiểu Phong kinh hãi:

- Tiền bối...

Nhưng lão đã đứng lên, cầm luôn Câu Hồn Phi Liên Sách:

- Ta không ngại cho người biết một sự thật. Đó là ta tìm đến lần này chỉ có hai ý định một là giết người nếu người vẫn khăng khăng không thay đổi ý định. Hai là thu người làm truyền nhân nếu lời của ta làm người hồi tâm chuyển ý. Nào ngờ lại gặp phải luận cứ này của người khiến ta đành đổi ý. Cứ thế đi, ta sẽ nghĩ lại và có chủ ý cho việc này, nhân tiện, người hãy cho gã kia biết chủ ý của ta. Chỉ cần gã không dùng Ma Kiếm nữa thì không sao, ngược lại, nếu gã vẫn dùng, ta sẽ lấy mạng gã không một chút thương xót hoặc nhân nhượng như đã đối với người. Ta đi.

Vút một cái lão biến mất, một loại khinh thân pháp quá thừa uy lực làm cho Hiểu Phong bàng hoàng.

Nhưng chưa hết, Hiểu Phong còn bàng hoàng hơn khi bỗng dưng nghe thanh âm của Bạch Nhân vang lên ngay bên cạnh:

- Lão nghĩ lão là ai mà ngang tàng hống hách như vậy? Lão là Minh Chủ Võ Lâm chắc?

Hiểu Phong lập tức nhìn Bạch Nhân:

- Cô nương đã nghe tất cả?

Tay của Bạch Nhân chọt chộp nhanh vào thanh kiếm:

- Đê tiện. Người dám nhân lúc ta hôn mê để gỡ trò khinh bạc. Ta giết người.

Cả hai đang cùng ngồi, khoảng cách vừa đúng tầm cho Bạch Nhân lia nhanh thanh Hắc kiếm vào Hiếu Phong.

May mà Hiếu Phong kịp nghiêng đầu nghe véo một tiếng và thanh Hắc kiếm chỉ sượt bên người mà thôi. Kinh tâm, Hiếu Phong vội kêu:

- Ai khinh bạc cô nương? Thế cô nương không nghe lão Đạo vừa rồi chỉ gọi cô nương là gã đấy sao?

Bạch Nhân lại loang kiếm:

- Ta không nói đến lão. Hệ trọng là ở người kia. Đỡ!

Vẫn trong tư thế ngồi, toàn thân Hiếu Phong liền xuất hạn khi thấy kiếm kinh và kiếm chiêu của Bạch Nhân không hề có chút nào nhân nhượng. Nhưng không lẽ chờ chết, Hiếu Phong đành liều, dùng đôi tay chọc bừa vào vầng kiếm quang của đối phương.

Động thái này của Hiếu Phong làm cho Bạch Nhân có phần khựng lại, như không nỡ gây sát thương cho Hiếu Phong là ân nhân cứu mạng.

Tuy thế, với hai chữ khinh bạc đã tự miệng thốt ra, chiêu kiếm của Bạch Nhân lại tiếp tục cuộn đến:

- Không được. Ta không thể tha thứ hành vi khinh bạc của người.

Nhưng với một sát na khựng chiêu của Bạch Nhân ngay lập tức biến thành cơ hội cho Hiếu Phong.

Hiếu Phong ngồi dịch lại gần, càng thu hẹp khoảng cách hơn giữa bản thân và Bạch Nhân. Đồng thời Hiếu Phong dùng song thủ, bắt đầu tấn công và kèm hãm tay cầm kiếm của Bạch Nhân.

Khoảng cách gần làm cho tầm sát thương của thanh kiếm mất hiệu quả, Bạch Nhân đành dịch lùi và quyết định làm khoảng cách tăng xa bằng cách đưa khủy tay cầm kiếm ép sát vào người để lấy lại tầm uy lực của chiêu kiếm.

Nếu để Bạch Nhân hoàn thành ý đồ, Hiếu Phong tự biết bản thân sẽ không còn cơ hội lần thứ hai. Vì thế Hiếu Phong cũng dịch người bám theo và cấp tập vận dụng thuật cận chiến.

Bị Hiếu Phong vô hiệu hóa uy lực của kiếm chiêu, Bạch Nhân cười lên một tiếng lạnh và chọc tả thủ vào mắt Hiếu Phong với hai ngón tay xĩa thẳng ra theo thế Song Long Đoạt Châu.

Cũng may cho Hiểu Phong vừa trải qua lần cận chiến hung hiểm cùng lão Đạo vô danh nên bản lĩnh và phản ứng có thừa. Hiểu Phong cười gằn, vừa tránh tả chiêu sát thủ của Bạch Nhân, vừa tiếp tục thi thố thuật cận chiến bằng cả hai tay linh hoạt.

Bạch Nhân bị đưa vào tình thế đành buông bỏ thanh Hắc kiếm, chấp nhận cùng Hiểu Phong du đấu theo thuật cận chiến. Hai cánh tay được che kín bằng những lớp lụa bạch liên loáng loáng công vào Hiểu Phong.

Đã từng quen với lối cận chiến này, Hiểu Phong chợt mỉm cười khi thấy đối phương đã bỏ kiếm. Và Hiểu Phong bắt đầu vận dụng công phu Âm Dương Hồ Tương, phổ nhu kinh vào hai cánh tay và cho cương kinh phát ra từ hai bàn tay, uy hiếp dần song thủ trắng ngần của Bạch Nhân đã bắt đầu lộ nhiều sơ hở.

Công phu này đến lão Đạo có bản lĩnh thượng thừa còn bị Hiểu Phong từ bại chuyển thành thắng, thì nói gì đến Bạch Nhân bất quá chỉ có sở trường về kiếm pháp và không thật sự thông thạo quyền chưởng hay cầm nã.

Vì thế chỉ một lúc sau, độ vài mươi chiêu gì đó, Hiểu Phong đã khóa cứng hai uỷng mạch tay của Bạch Nhân. Và Hiểu Phong trầm giọng:

- Xin đừng nghĩ tại hạ khinh bạc cô nương. Có chằng, lúc tại hạ vén khăn che mặt để dễ bề cho cô nương dùng giải dược, chỉ cần nhìn thấy đôi bờ môi thanh tú của cô nương, tại hạ cũng biết cô nương có thân phận nữ nhi.

Đôi mắt của Bạch Nhân long lên sòng sọc, xạ nhìn vào Hiểu Phong qua hai lỗ thủng trên túi lụa bạch trùm kín đầu:

- Người đừng nói dối. Không có ai nhìn miệng người khác mà biết chắc chắn đó là nam hay nữ. Nói mau, người đã động chạm vào đâu? Nói!

Hiểu Phong thở dài:

- Người khác thì không biết, riêng tại hạ...

- Sao? Người định chống chế như thế nào đây?

Hiểu Phong chợt cười lạt:

- Cô nương tin hay không cũng được. Chỉ có điều tại hạ đã bị lừa một lần, quyết không để bị lừa lần thứ hai.

- Ai lừa người? Ta ư?

Hiểu Phong đáp:

- Dương nhiên chưa phải cô nương. Nhưng nếu bấy lâu nay cô nương có thật sự lén bám theo và dò xét tại hạ, ắt cũng biết bên cạnh tại hạ luôn có hai người.

- Tuyết Hoa, Tuyết Nghi chứ gì? Liên quan gì đến ta mà người đề cập đến họ?

- Vì Tuyết Nghi từng làm tại hạ ngõ ngang. Mãi gần đây tại hạ mới biết y là nữ cải nam trang.

Bạch Nhân cười khẩy:

- Vậy là qua chuyện của Tuyết Nghi, người liên tưởng và đoán ta cũng như vậy? Ta tin được sao?

Bực tức, Hiếu Phong buông hai tay Bạch Nhân ra:

- Còn một điều nữa, có lẽ tự cô nương không để ý nên lộ sơ hở. Đó là không ít lần cô nương vì quen miệng nên cứ bảo tại hạ là nam nhi đại trượng phu. Dựa theo cách gọi không cần thiết này, vì nếu cô nương là nam nhân ắt không bao giờ gọi, và dựa theo đôi môi thanh tú của cô nương, tại hạ có là xuẩn ngốc mới không đoán biết thân phận cô nương. Cô nương tin hay không tin thì tùy. Nếu vẫn bảo tại hạ là khinh bạc thì cứ tùy nghi luận xử.

Chát một tiếng, Bạch Nhân vừa có thể vận dụng cánh tay liền đánh vào một bên mặt Hiếu Phong.

Đau thì ít, bị sỉ nhục thì nhiều, Hiếu Phong lập tức đứng lên, ném cho Bạch Nhân tia nhìn hằn học chưa từng có.

- Khá lắm, đánh hay lắm. Đừng bảo tại hạ sẽ không bao giờ quên hành vi thái quá này của cô nương. Lúc này tại hạ đâm tiếc là đã uống phí những giọt huyết chí báu từng đổ ra để giúp cô nương giải độc, tại hạ tiếc thật đấy.

Bạch Nhân sững người:

- Giải độc cho ta là nhờ những giọt huyết của người? Ta... ta thật sự không biết.

Hiếu Phong cười lạt, lấy tay xoa xoa phía bên mặt bị đánh:

- Không biết thì hãy nghe cho biết. Phần tại hạ, hừ, quá đủ rồi bản tính hay đa mang chuyện người. Cáo biệt

Hiếu Phong vừa quay lưng, bỗng nghe Bạch Nhân gọi, đúng hơn là quát:

- Đứng lại!

Hiểu Phong không hề quay lại:

- Nếu đã cầm lấy kiếm, lần này cần phải dùng hết chân tài thực học mới mong tự bảo vệ bản thân cô nương. Vì tại hạ sẽ không nhượng nữa đâu. Hừ

Nhưng Hiểu Phong đã đoán sai ý định của Bạch Nhân. Bằng chứng là Hiểu Phong nghe Bạch Nhân bật rít:

- Không lần nào nữa đâu. Vì một mạng này ta xin trả cho người.

Nghe lạnh khắp cả người, Hiểu Phong lập tức quay lại và thấy Bạch Nhân đang tự đặt đầu mũi kiếm sắc bén vào bụng, sắp sửa ấn mạnh.

Hiểu Phong chồm đến:

- Đứng...

Đã trễ. Bạch Nhân đã ấn kiếm vào và máu huyết đã tóa ra, cho dù Hiểu Phong đã kịp chụp lấy và lôi mạnh tay kiếm của Bạch Nhân về phía sau.

Nhìn máu huyết từ vết kiếm thương phún trào, Hiểu Phong hốt hoảng, bịt một tay vào miệng vết thương, tay còn lại thì loay hoay điểm huyết chỉ huyết.

- Tội tình gì chứ, cô nương? Và nếu cô nương có mệnh hệ nào, Cát Hiểu Phong ta đâu thể bình tâm sống tiếp trên đời.

Bạch Nhân Ma Kiếm tuy từng sát hại đôi ba người, từng nhìn thấy máu huyết đối phương tuôn chảy nhưng mục kích máu huyết bản thân tuôn trào lại là chuyện khác.

Và đó là nguyên nhân khiến Bạch Nhân chột lả người, khuyu xuống.

- Đứng giả vờ thổ tử hồ bi. Người đi đi, cứ để mặc ta.

Hiểu Phong đã kịp vòng tay đỡ lấy Bạch Nhân, do đó máu huyết từ miệng vết thương lại có dịp tuôn trào vì không còn được tay Hiểu Phong bịt lại.

Vội đặt Bạch Nhân nằm xuống, Hiểu Phong dùng tay phanh mở y phục Bạch Nhân ra.

Bạch Nhân yếu ớt kháng cự:

- Đứng! Người định làm gì ta? Đứng...

Nhưng Hiểu Phong đã phanh mở y phục, cũng may còn có mảnh yếm che đây những gì cần che đây của Bạch Nhân. Sau đó Hiểu Phong nhẹ nhàng vén ngược mảnh yếm lên, chỉ một ít thôi, đủ để cho vết thương lộ ra hoàn toàn.

Hiểu Phong cau mày sau một thoáng chú mục nhìn vào miệng vết thương:

- Tuy không sâu nhưng vẫn cần phải có kim sang rịt lại. Cô nương...

Bạch Nhân đã nhắm mắt từ đầu, vội nói qua hơi thở dồn dập, vẻ như muốn chuyện kỳ khôi này mau qua đi:

- Ta có mang theo thuốc dẫu và kim sang trong bọc áo của ta đấy. Mau đi!

Hiếu Phong vội tìm.

Bọc áo là phần được may dính vào mặt bên trong của lớp y phục thuộc thân trước và y phục của Bạch Nhân thì đã được Hiếu Phong mở phanh về hai bên. Vì thế, lúc tìm, do luống cuống nên khủy tay của Hiếu Phong không ít lần đụng chạm vào phần mềm mại ở trước ngực Bạch Nhân vốn vẫn được mảnh yếm che đậy.

Nguyên nhân dù sao, chạm là vẫn chạm, nên Hiếu Phong cứ đỏ rần khắp mặt sau mỗi lần sơ ý chạm vào.

Liếc nhìn Bạch Nhân, cũng may “gã” đã nhắm mắt và nhất là có nguyên túi lụa che kín nên Hiếu Phong không đến nỗi động thổ hoặc bỏ ngang công việc chăm sóc vết thương.

Rịt thuốc dẫu rắc kim sang, sau đó vì không có gì quấn quanh vết thương nên Hiếu Phong đành xé ra từ y phục bản thân một dải lụa dài.

Kéo mảnh yếm xuống, khép hai bên y phục lại, Hiếu Phong chột thở dài và lí nhí:

- Tại hạ... tại hạ... thật thất lễ. Tội mạo phạm này, cô nương... cô nương cứ tùy nghi liệu xử và định đoạt.

Không nghe “gã” đáp, Hiếu Phong liếc nhìn.

Hai mắt “gã” vẫn nhắm nhưng từ hai bên khóe đã có lệ tuôn dài.

Bất nhẫn và thật áy náy, không hiểu thân xui quỷ khiến thế nào Hiếu Phong lại cho phép mình từ từ lột bỏ túi lụa bạch trùm kín đầu của Bạch Nhân.

Diện mạo một nữ nhân chột lộ ra.

Đó không phải diện mạo một mỹ nhân. Nhưng vì nàng vẫn khóc, vì hai gò má nàng ngậy ngậy đỏ trên gương mặt trắng ngần, nhất là cái miệng thanh tú, nhỏ và đỏ như một nụ hoa hàm tiếu, nên làm cho Hiếu Phong ngậy ngất trong lòng.

Hiếu Phong nghiêng đầu, kề sát vào mặt nàng:

- Nàng yên tâm, Hiểu Phong ta thề quyết không phụ bạc nàng. Trừ phi nàng căm ghét ta, hận ta đến mức chỉ muốn giết ta, Hiểu Phong ta nguyện ý để nàng lấy mạng.

Chợt quanh thân Hiểu Phong bị một vật quán ngang, cả khuôn mặt Hiểu Phong cũng vậy, khiến Hiểu Phong không thể nhấc đầu lên.

Chưa kịp hoảng sợ thì Hiểu Phong nghe thanh âm của “gã” Bạch Nhân ào ào bên tai:

- Cát lang!!

Quá đủ cho cả hai và nhất là đủ cho Hiểu Phong bông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Hiểu Phong từ từ nhấc đầu lên, gỡ tay nàng xuống và nhìn vào chốn sâu thẳm của hai con người đen láy từ mắt nàng:

- Nàng là ai?

- o O o -